

„Borzongás és ámulat minden oldalon.

Blake nem csak remekül ír, de tudja, hogyan meséljen el egy lebilincselő történetet.”

Hugh Howey, *A siló-* és *A műszak-*sorozatok írója

„Letehetetlen.

Stephen King és Peter Straub rajongói különösen élvezni fogják

ezt a felejthetetlen utazást, mely a thriller, horror

és sci-fi műfajok keverékéből igazi rémálmot tár elénk.”

*Booklist*



**BLAKE CROUCH**

# WAYWARD PINES



agave  
könyvek

Blake Crouch: PINES

PINES by Blake Crouch © 2012

Hungarian translation © Makai Péter Kristóf

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

Blake Crouch: PINES

Thomas & Mercer, USA, 2012

Fordította: **Makai Péter Kristóf**

ISBN: 978 61 5552 200 0

Agave Könyvek

Felelős kiadó: A kiadó ügyvezetője

A borítót és a kötetet tervezte: Kuskó Rajmund

Felelős szerkesztő: Velkei Zoltán

Szerkesztő: Héjja Edit

Korrektor: Boncz Éva

Nyomdai kivitelezés: Reálszisztéma Dabasi Nyomda Zrt., 2014

Táskaszám: 141602

Felelős vezető: Vágó Magdolna

Műfaj: thriller

„Az emberi evolúció folyamatos működését bebizonyító biológusok ettől függetlenül széttárják kezüket, szerintük csak merő találgatás, hogy utunk innen hova visz tovább.”

*Time* magazin, 2009. február 23.

„Csak mert paranoiás vagy, még nem jelenti azt, hogy nem üldöznek.”

Joseph Heller



## ELSŐ FEJEZET

Az arcába tűző nap és a közelben csordogáló víz csobogása térítette magához, a hátán feküdt. Szikrákat hányó sajtós járt át látóidegét, tarkója táján szűnni nem akaró lüktetést érzett, bár fájni nem fájt – a kezdődő migrén távoli mennydörgése. Az oldalára fordult, és ülő helyzetbe tornázta magát, aztán magzatpózba kuporodott. Ki sem kellett nyitnia a szemét, hogy érezze a világ megbomlott egyensúlyát, mintha kilazult volna a tengelye, és azon imbolyogna. Az első mély levegővételtől fejszecsapás-ként hasított a fájdalom a bal oldalába, a mellkasi bordái közé, de hangos nyögések közepette erőt vett magán, és kinyitotta a szemét. A bal szeme csúnyán be lehetett dagadva, mert vékony résnyre is alig nyílt.

A part mentén hosszú, puha fűszálak erdeje futott végig; a legzöldebb gyep, amelyet valaha látott. Tiszta vizű patak folydogált, sebesen csörge-dezett a medréből kiálló sziklákat kerülgetve. A túlparton egy sziklafal magasodott fölé, úgy háromszáz méter lehetett. A kőszirt mentén fenyő-fák csoportjai sorakoztak, illatuk és a folyó víz édes aromája belengte a környéket.

Fekete nadrágot, zakót, alatta pedig inget viselt, a gyapjúsálak fehérjére vérpöttyök fröccsentek. A nyakában harmatgyengén megkötött, fekete nyakkendő lógott.

Amikor először próbált meg feltápászkodni, összeroskadt, és olyan erővel zuhant vissza a földre, hogy az égető fájdalom újabb hulláma nyilallt mell-

kasába. A második kísérlete sikerrel járt, és bár gyenge lábakon, de megállt, talpa alatt a föld olyan volt, akár a dobógumi egy baseballpályán. Óvatosan megfordult, hogy megtarsa egyensúlyát, széles terpeszbe csosszant.

Hátat fordított a pataknak; egy sík mező szélén állt. Túloldalán hinták és csúszdák fémfelületei csillantak meg a tűző, déli nap verőfényében.

Schol egy teremtett lélek.

A játszótér mögött viktoriánus mézeskalácsházakat pillantott meg, azokon túl pedig egy főutca épületeit. A városka jó, ha másfél kilométer lehetett egyik végétől a másikig, és egy kőamfiteátrum közepén helyezkedett el, melyet majd' egy kilométer magasan kovás vasércvel erezett meredély vett körbe. Legmagasabb, árnyas ormain foltokban tartotta még magát a hó, idelent a völgyben viszont meleg volt, a derült ég kobaltkéken ragyogott.

A férfi előbb élére vasalt nadrágja, majd egysoros zakója zsebeit tapogatta végig.

Se pénztárca, se a köteg pénz, se igazolványok, se kulcs, se telefon, csak egy svájci bicska az egyik belső zsebében.



Mire átért a parkon, felocsúdott a sokkból, és egyre tanácstalanabbá vált, a nyakcsigolyáiban a lüktetés immár fájdalommal párosult.

Hat dologra emlékezett:

A jelenlegi elnök nevére.

Az anyja arcára, bár nem tudta volna felidézni, hogy hívják, se azt, hogy milyen hangon szólalna meg.

Arra, hogy tud zongorázni.

És helikoptert vezetni.

Meg hogy harminchét éves.

És hogy el kell jutnia egy kórházig.

Ezeket a tényeket leszámítva a világot és benne elfoglalt helyét nem-hogy homály borította, hanem egyenesen egy számára érthetetlen, idegen



nyelven rögzítették. Elméje peremén ott lebegett az igazság, mégis hajszál híján elérhetetlen távolságba került.

Egy csendes, kertvárosi utcán bandukolt, minden egyes autót jól megnézett magának. Talán az övé lesz valamelyik?

Az egymással szemben álló házak makulátlanok voltak – újonnan festették őket, haragoszöld pázsitjuk tökéletes négyzeteit deszkakerítések övezték, minden egyes család nevét fehér nagybetűkkel festették fel a fekete postaládákra.

Szinte minden hátsó udvarban étellel teli kertekkel találkozott, amelyekben nemcsak virágok, hanem zöldségek és gyümölcsök is virítottak.

Olyan tiszta és élénk minden szín!

A második házsor közepén felszisszent. Kifulladt a megerőltető sétában, a bal oldalát gyöttrő fájdalom megállásra kényszerítette. Levette zakóját, ingét kihúzta a nadrágból, kigombolta és szétnyitotta. Rosszabbul nézett ki, mint amire a fájdalom alapján számított – a bal oldalán egy sötétlila vér-aláfutás húzódott, amely egy betegesen sárga, középső csíkot fogott közre.

Valamivel elverték. Jó alaposan.

Finoman végigsimította a koponyáját. A fejfájás nem szűnt meg, sőt, minden perccel egyre kínzóbbá vált, de a baloldalt található zúzódáson kívül nem tűnt úgy, hogy komolyabb kárt tettek volna benne.

Visszagombolta ingét, betúrte nadrágjába, és továbbindult az úton.

Arra az ordítóan nyilvánvaló következtetésre jutott, hogy valamilyen baleset érte.

Valószínűleg elütötték. Lehet, hogy lezuhant. Esetleg megtámadták – ez megmagyarázná, hogy miért nincs nála a tárcája.

Először is a rendőrségre kéne mennie.

Hacsak...

Mi van, ha rosszban sántikált? Ha bűnt követett el?

Előfordulhat ez egyáltalán?

Mégis ki kéne várnia, hátha feldereng előtte valami.

Bár a város a leghalványabban sem emlékeztette semmire, botorkálása közben azon kapta magát, hogy minden postaládán elolvassa a rajta lévő

nevet. A tudatalattijában bízok? Emlékezetének sötét bugyraiban arra számított, hogy az egyik postaládán majd éppen az ő neve áll? És ha megpillantja, minden eszébe jut?

Pár sarokkal odébb a belváros épületei nyúltak a fenyves fölébe, és most először hallotta a forgalom zaját, a távoli hangfoszlányokat, a szellőző-rendszerek zümmögését.

Az utca közepén megtorpant, akaratlanul is felkapta a fejét.

Egy kétszintes, pirosra és zöldre festett viktoriánus ház postaládájára meredt.

Az oldalára festett névre.

A szíve hevesebben vert, de nem értette, miért.

MACKENZIE.

– Mackenzie.

A név nem jelentett számára semmit.

– Mack...

De az első szótagja igen. Vagy legalábbis valami érzelmi reakciót váltott ki belőle.

– Mack, Mack.

Őt hívják Macknek? Ez a keresztnéve?

– Macknek hívnak. Szia, Mack vagyok, örülök, hogy találkoztunk.

Nem.

Ahogy kiejtette a száján a szót, idegenül hangzott. Nem érezte, hogy hozzá tartozott volna. Ha őszinte akart lenni magával, utálta a szót, mert...

Félelmet keltett benne.

Milyen furcsa! A szó valamilyen okból félelmet ébresztett benne.

Egy Mack nevű ember látta el a baját?

Továbbstétált.

Három sarokkal távolabb a Fő utca és a Hatodik sarkára ért, ahol leült egy árnyékos padra, és lassan, óvatosan felsóhajtott. Körbenézett, mohó tekintettel keresett bármit, ami ismerős lehetne.

Sehol egy megszokott áruházlánchoz tartozó üzlet.

Legfeljebb átellenben egy sarki gyógyszertár.

Közvetlenül mellette egy kávézó.

A kávézó után egy kétemeletes épület, a bejárati lépcső felett cégér hirdeti:

## WAYWARD PINES HOTEL

A kávé illatára felegyenesedett. Felnézett, és a két sarok közt félúton megpillantott egy „KV-Zóna” névre hallgató helyet. Vélhetően innen csapta meg az orrát.

Hümm.

Ha jobban belegondolt, nem éppen a leghasznosabb emlékmorzsa, mégis újra az eszébe véste, hogy imádta a jó kávé. Kívánta. Ismét egy aprócska puzzle-darab kilétének kirakós játékában.

A kávézóhoz ment, és benyitott az üvegajtón. A vendéglátóhely aprócska és hangulatos volt, ráadásul a szagból ítélve jó árut szolgáltak fel. Jobbra, hátul a pult mögött kávéfőzők, régimódi és modern kávédarálók, ízesítőszirupok várakoztak. Három széknek volt gazdája. A szemközti falhoz egy pár kanapét és fotelt toltak. Egy könyvespolcon megsárgult, puha fedeles könyvek. Két öreg harcos felemás készlettel hadakozott egy sakktáblán. A falakon helyi művészek munkáit állították ki – egy fekete-fehér önarcképsorozat egy középkorú nőről, akinek az ábrázata rezzenésnyit se változott két felvétel közt, csak a fényképezőgép fókuszbeállítása.

Odament a kasszához.

Amikor a huszonéves, szőke, rasztahajú pultos lány végre észrevette, vonzó tekintetében az undor villanását vélte felfedezni.

*Vájon ismer engem?*

A pénztárgép mögötti tükörben meglátta tükörképét, és azonnal megértette, miért ragadtatta magát a lány olyan utálkozó pillantásra – az arca bal oldalán hatalmas sebhely éktelenkedett, bal szeme akkorára dagadt, hogy szinte képtelenség kinyitni.

*Uramisten, valaki jól szarrá vert!*

A viszolygást keltő véraláfutást leszámítva nem nézett ki rosszul. Száznyolcvan magasnak saccolta magát, talán száznyolcvanötnek. Haja rövid, fekete, a kétnapos borosta árnyékként húzódott alsó állkapcsa mentén. Vaskos, izmos testalkatát világosan kirajzolta zakója esése és mellkasán feszülő inge. Szerinte egy reklám- vagy marketingigazgatónak nézett ki – biztos rohadtul megnyerő volt az ábrázata, ha megborotválkozott és kicsípte magát.

– Mit adhatok? – kérdezte a pultos.

Ölni tudott volna egy csésze kávéért, de akárki is legyen, egy fitying se volt nála.

– Jó itt a kávé?

Úgy tűnt, a nőt zavarba hozza a kérdés.

– Hát ja...

– A legjobb a városban?

– Ez az egyetlen kávézó a városban, de ja, a kávénk frankó.

A férfi áthajolt a pult fölött.

– Ön ismer engem? – suttogta.

– Tessék?

– Felismer engem? Be szoktam ide térni?

– Maga nem tudja, hogy járt-e már itt valaha?

A férfi megrázta a fejét.

A pultos egy ideig csak méregette, mintha az őszinteségét latolgatná, igyekezne kitalálni, hogy ez a bevert képű pali örült-e, vagy csak szórakozik vele.

Végül azt mondta:

– Nem hiszem, hogy ezelőtt láttam volna.

– Ebben biztos?

– Hát, ez azért nem éppen New York.

– Na, jó. Régóta dolgozik itt?

– Valamivel több, mint egy éve.

– És nem számítok törzsvendégnek, vagy ilyesminek?

– Egész biztosan nem a törzsvendégünk.

- Kérdezhetek még egyet?
- Hogyne.
- Hol vagyunk?
- Nem tudja, hol jár?

A férfi habozott, lelke legmélyén nem akarta bevallani, hogy ennyire teljesen és abszolúte elveszett. Amikor aztán megrázta a fejét, a pultos lány úgy vonta fel a szemöldökét, mintha a kérdést se hinné el.

- Nem ugratom magát – bizonygatta a férfi.
- Ez itt az Idaho állambeli Wayward Pines. Az arca... mi történt önnel?
- N... még én sem tudom. Van a városban kórház?

Abban a percben, hogy feltette a kérdést, baljós kisülés futott át rajta. Egy alacsony feszültségű ómen?

Vagy egy mélyen eltemetett emlék hideg ujjai játszanak a gerincén?

– Ja, hét sarokkal lejjebb, délre. A traumatológián volna a helye. Hívhatnék mentőt.

- Arra nem lesz szükség. – Elindult kifelé. – Köszönöm... Hogy hívják?
- Mirandának.
- Köszönöm, Miranda.

Amint újból kilépett a napfényre, megszédült, ami kibontakozó fejfájását pár nagyságrenddel felerősítette, immár a kínzó migrén alsó határát súrolva. Forgalom híján lelépett az úttestre, keresztülvágott a Fő utcán, és túloldalt elindult az Ötödik utca felé. Egy kismama és csemetéje mellett ment el. A kisfiú mintha valami olyasmit suttogott volna: „Mama, ő az?”

Az anyuka lepisszegte fiát, és bocsánatkérő grimasszal kereste a férfi tekintetét, majd azt mondta:

- Elnézést, nem akart udvariatlan lenni.

Odaért az Ötödik és a Fő utca sarkára. Egy kétszintes, barna téglából épült ház előtt állt, amelynek szárnyas üvegajtájára a WAYWARD PINES ELSŐ ORSZÁGOS BANKJA feliratot gravírozták. Az épület oldalában, a sikátor mellett kiszúrt egy telefonfülkét.

Amilyen gyorsan csak tudott, odasántikált, és magára zárta a fülke ajtaját.

Ennél vékonyabb telefonkönyvet még életében nem látott. Végiglapozta, hátha megvilágosodik, beugrik neki egy emlék, de csak a nyolc oldalon keresztül felsorolt pár száz nevet olvashatta, amelyek semmit se jelentettek számára, ahogy semmi más sem a kisvárosban.

Elengedte a telefonkönyvet, hadd lógjon fémláncán tovább; homlokát a hűvös üvegnek nyomta.

Megakadt a tekintete a nyomógombokon.

Elmosolyodott a jóleső felismerésre.

Tudom az otthoni telefonszámomat.

Mielőtt felvette volna a kagylót, a biztonság kedvéért egypárszor üresben is bepötyögte a számot, és úgy tűnt, ujjait a begyakorolt mozdulatok vérré vált tudása vezérelte.

R-beszélgést fog kérni, imádkozott, hogy otthon felvegye valaki – feltéve, hogy van bárkije is. Persze a nevét nem tudná neki megmondani, legalábbis az igazit nem, de talán felismerik a hangjáról, és fogadják a hívását.

Felvette a kagylót, és a füléhez tette.

Már nyomta volna a nullát.

Nincs vonal.

Többször is lenyomta a kagylót tartó kart, de semmi sem történt.

Meglepte, milyen gyorsan feltolult benne a harag. Leccapta a kagylót, a félelem és düh olyan gyorsan nőtt benne, mint egy belső égésű motor négy, felgyorsuló üteme, és kereste a kiutat. Jobb karját hátrahúzta, eltökélte, hogy beveri az üveget (kit érdekelnek az öklei?), de a zúzódott bordái közti fájdalom mindenén túltett, és kínjában a fülke padlójára rogyott.

Erre hasogató tarkója még jobban lüktetett.

Először mindenből kettőt látott, aztán csak homályos foltokat, végül elsötétült a világ...



Mire ismét kinyitotta a szemét, a telefonfülke árnyékba borult. Belekapaszkodott a telefonkönyvet rögzítő drótbá, és feltápáskodott. A mocskos üvegen át is látta, ahogy a nap karimája a várost nyugatról határoló sziklameredély mögé bukik.

Mikor eltűnt, jó öt-hat fokkal hidegebb lett.

Nem felejtette el a telefonszámát, a biztonság kedvéért, gyakorlásképp párszor bepötyögte, és még egyszer felvette a kagylót, hátha megjött a vonal; de süket volt, eltekintve az alig hallható fehérzaj sistergésétől, amelyet idáig észre sem vett.

– Halló? Halló?

Letette a kagylót, és ismét kezébe vette a telefonkönyvet. Múltkor a vezetékneveket futotta át, vadul keresett legalább egy-két szót, amely beindíthatná emlékezetét vagy érzelmileg megérintené. Ujja most a keresztneveket böngészte a névsorban, miközben próbálta a tarkójába visszszaklított fájdalmat kirekeszteni.

Az első oldalon... semmi.

A másodikon... semmi.

A harmadikon... semmi.

A hatodik oldalon, a lap alján megállt az ujja.

SKOZIE, Mack és Jane

Wayward Pines, 83278, Keleti harmadik utca, 403.....559-0196.

Az utolsó két oldalt már csak átfutotta... Skozie volt az egyetlen Mack Wayward Pines telefonkönyvében.

Vállával kilökte a fülke üvegajtáját, és kilépett a kora esti szürkületbe. Abban a percben, hogy a hegygyűrű mögé bukott a nap, egy csapásra sötétedni kezdett, a hőmérséklet rohamosan esett.

*Hol fogok ma éjjel aludni?*

Mit volt mit tenni, vánszorogva nyakába vette a várost. Lelkiismerete azt kiabálta, hogy egyenesen a kórház felé vegye az irányt. Beteg volt. Szomjas. Éhes. Szédelgett. Egy vas se volt nála. Egész teste fájt, és egyre

nehezebben lélegzett, ahogy minden egyes levegővétellel gyötrelmes fájdalom hasított a bordái közé.

De legbelül még mindig rossz ötletnek tartotta, hogy kórházba menjen, és amint a belvárosból Mack Skozie lakása felé tartott, rájött, mi tartja vissza.

A félelem... megint.

Nem tudta, miért. Semmi értelme az egésznek. De be se tette volna a lábát a kórházba.

Ilyen állapotban nem. Nincs az az ég.

Nagyon furcsa félelem lett rajta úrrá. Mindent áthatott, mint amikor este az erdőben sétál az ember, és nem tudja, pontosan mitől kellene félnie, de épp a bizonytalanság miatt fél annyira.

Két utcával lejjebb rábukkant a Harmadikra. Mikor befordult a sarkon, és továbbment kelet felé, ki a városból, gyomra érthetetlenül görcsbe rándult.

Az első postaládán a házsám: 201.

Úgy tippelte, a Skozie-ház két sarokra lehet.

Előtte a kertben gyerekek játszottak, felváltva szaladtak át egy locsoló alatt. Ahogy közeledett a kerítésükhöz, kihúzta magát amennyire csak tudta, és igyekezett nem sántítani, de nem tudta megállni, hogy ne dőljön egy kicsit jobbra, és ezzel a bordáját kízó fájdalmat ne enyhítse.

A gyerekek abbahagyták a játékot, és elhallgattak, mikor odaért. Lepelletlenül bámulták, ahogy tovacsoszogott – tekintetükben kíváncsiság és bizalmatlanság csillant, s ez nyugtalanította Ethant.

Átkelt az úttesten; ezúttal még lassabban haladt, mert három hatalmas fenyőfa alatt kellett átbújni.

A cifra, színes viktoriánus házak sorszámai itt már hármassal kezdődtek.

A következő sarkon áll Skozie-é.

Izzadság gyöngyözött a tenyerében, és a lüktetés a tarkójában úgy szólt, mintha egy jó mélyre elásott üstdobot vernének.

Két másodpercig kettőt látott.



Behunyta a szemét, és amikor ismét kinyitotta, megint összeálltak a tárgyak.

A következő saroknál pihenőt tartott. A szája régóta ki volt száradva, de mostanra már vattát köpött. Erősen zihált, keserű ízt érzett a torkában, hányinger kerülgette.

*Minden a helyére kerül, amikor meglátod az arcát.*

*Úgy lesz, biztos.*

Bizonytalanul lelépett az útra.

Estére járt, a hegyekből a hideg levegő leszállt a völgybe.

A napnyugta utáni havasi fény rózsaszínre festette a Wayward Pinest körülölelő hegyormot, és ugyanilyen színben játszott a sötétedő égbolt. Szerette volna meglátni benne a szépséget, az idillt, de a gyötrő fájdalom nem engedte.

Egy csöndesen, kéz a kézben sétáló, idősebb házaspár került ki.

Rajtuk kívül az utca üres és néma volt, a belváros zajai teljesen elhaltak.

Átkelt a sima, fekete aszfaltúton, és fellépett a járdára.

Közvetlenül a 401-es postaládája előtt állt.

Utána a 403-as következett.

Állandóan hunyorognia kellett, hogy ne lásson kettőt mindenből, és enyhítse a migrén szúró fájdalmát.

Tizenöt kínzó lépéssel később a 403-as fekete postaládájánál állt.

SKOZIE.

Bele kellett kapaszkodnia a deszkakerítés hegyes tetejébe, hogy viszszerje egyensúlyát.

Átnyúlt a kerítésen, kinyitotta a kerti kaput, és kopottas, fekete cipője orrával belökte.

A zsanérok nagyot nyikordultak.

A kapu halkán a kerítésnek verődött.

A járdát régi, bontott téglákból rakták ki, és egy verandához vezetett, amelyen egy kovácsoltvas asztalka állt két hintaszék között. A házat lilára festették, helyenként zöld díszcsíkokkal, a vékony függönyön át pedig fény szűrődött ki.

*Na, gyerünk! Ki kell derítened!*

A házhoz somfordált.

Gyomorforgató hullámokban tört rá a kettős látás, egyre nehezebb volt neki megálljt parancsolnia.

A teraszra lépett, és még épp időben kapaszkodott meg az ajtófélfában, hogy el ne essen. Remegő kézzel fogta meg és emelte fel a kopogtatót a rézgombról.

Úgy érezte magát, mint akit négy másodpercenként tarkón vágna, és égető, sötét foltok tűntek fel a látóterében, mint megannyi aprócska fekete lyuk.

Hallotta, ahogy az ajtó túloldalán a parketta felnyög a közelítő léptek súlya alatt.

Elgyengült a térde.

A veranda egyik oszlopába kapaszkodott, hogy talpon maradhasson.

A faajtó kitárult, és a rácsos ajtó túloldaláról egy apjával egyidősnek látzó férfi meresztette rá a szemét. Magas, vékony termetű ember, feje búbján ritkás ősz haj, állát fehér kecskeszakáll díszítette, arcán pedig hajszálvékony vérekek húzódtak, amelyek az életét végigkísérő alkoholizmusra utaltak.

– Miben segíthetek? – kérdezte a férfi.

Ethan kihúzta magát, erősen hunyorgott a migréntől. Nagyon össze kellett szednie magát, hogy megálljon a saját lábán.

– Maga Mack? – kihallotta a hangjából áradó félelmet, és sejtette, hogy a ház ura is.

Utálta magát emiatt.

Az idősebb férfi közelebb hajolt a rácshoz, hogy jobban szemügyre vehesse a teraszára vetődött idegent.

– Segíthetek bármiben?

– Magát hívják Macknek?

– Igen.

Ethan közelebb sántikált, az idős férfi körvonalai élesebben kirajzóldtak, leheletén érződött a vörösbor keserédes szaga.

– Ismer engem? – kérdezte.

– Tessék?

Ethan félelme átadta helyét a benne forrongó dühnek.

– Is-mer en-gem? Maga vert engem így össze?

Az öregember azt mondta:

– Soha életemben nem láttam magát.

– Tényleg? – Önkéntelenül is ökölbe szorult a keze. – Van még magán kívül más Mack ebben a városban?

– Nem tudok róla, hogy lenne. – Mack kitérte a rácsos ajtót, aztán fél lábbal kimerészkedett a teraszra. – Jóember, maga nem fest valami rózsásan.

– Nem is érzem magam annyira rózsásan.

– Mi történt magával?

– Maga biztos jobban tudja, Mack.

A házból egy női hang szólalt meg: – Drágám! Minden rendben?

– Igen, Madge, ne aggódj! – Mack végigmérte a férfit. – Elfogadna egy fuvert a kórházig? Látom, baleset érte. Orvosi ellátásra...

– Én innen egy tapodtat sem mozdulok magával.

– Akkor mit keres a házamnál? – Mack hangjába némi felháborodás vegyült. – Most ajánlottam fel, hogy segíték. Ha nem kell, hát nem kell, legyen, de...

Macknek mozgott a szája, de szavai elmosódtak, elnyomta őket a gyomrában felerősödő robaj, amely úgy zúgott benne, mint egy felé száguldó tehervonat. A fekete lyukak egyre csak szaporodtak, forgott vele a világ. Öt másodpercig sem fog talpon maradni, ha előbb szét nem robban a feje.

Felnézett Mackre: a férfi szája még mozgott, a tehervonat bömbölve zakatolt, ugyanarra a ritmusra járt, mint a fejében a kőkemény lüktetés, de nem tudta levenni tekintetét Mack szájáról. Az öreg fogai... idegsejtjei megfeszültek, vesztettül igyekeztek kapcsolatot teremteni, és a zaj, úristen!, a robaj és a fájdalom...

Nem érezte, amikor összerogyott.

Észre sem vette, hogy hátratántorodott.

Az egyik pillanatban még a teraszon volt.

A másokban már a fűvön.

Hanyatt vágódott, feje belesajdult, ahogy a talajnak koppant.

Mack fölé hajolt, fentről nézte őt, keze a térdén, szavait végleg elnyelte a vonat zakatolása, amely a fejében visszhangzott.

El fog így ájulni... csak másodpercek választják el tőle... és úgy várta, úgy akarta, hogy végre elmúljon a fájdalom, de...

A válaszok.

Karnyújtásnyira vannak tőle.

Olyan közel!

Hülyeség az egész, de Mack szájával nem stimmel valami. A fogai. Nem tudta levenni róluk a szemét, és nem tudta, miért, de ott volt.

A megoldás.

Ami mindent megmagyaráz.

Majd az jutott eszébe: ne küzdj ellene!

Ne akard annyira!

Hagyj fel a gondolkodással!

Engedd, hogy magától jöjjön!

A fogak afogak afogakafogakafogakafogakafogakafogakafogakafogak...

*Nem is fogak. Hanem egy fényes, fémszínű hűtőrács; az elején a*

## M A C K

*betűk virítottak.*

*Stallings az anyósülésen ül mellette, és nem látja, mi közelít felé.*

*Boise-ből már a harmadik órája mentek északra, és ezalatt világossá vált, hogy Stallings imádja a saját hangját hallgatni, egész idő alatt csak... fecseg. Egy órája rá se hederített, amióta észrevette, hogy ha ötpercenként egyszer-e egyszer közbeszűr egy „Nem mondom, tényleg?”-et vagy egy „Aha, milyen érdekes!”-t, akkor teljesen ki tudja zárni a gondolataiból.*

*Odafordul hozzá, hogy megint elsüssön egy ilyen fordulatot, amikor Stallings oldalsó ablakán át megpillantja, tőlük jó néhány méterre a MACK szót.*

*Reagálni sincs ideje – a szót is alig olvassa el –, amikor Stallings fejénél az oldalablak üvegszilánkjápként zúdul rájuk.*

*A légszák kirobban a kormánykerékből, de egy ezredmásodpercnyi késéssel, így nem fogja fel a fejét, amely így olyan erővel vágódik az ablakba, hogy betöri az üveget.*

*A Lincoln jobb oldala megadja magát a törő üveg és a behorpadó fém apokalipszisének, majd a kamion hűtőrácsa közvetlenül Stallings fejébe csapódik.*

*Ethan érzi a kamion motorjának melegét, ahogy belevágódik az autóba.*

*Hirtelen előnti az utasteret a benzin és a fékolaj bűze.*

*Minden csupa vér – a darabokra tört szélvédő belsején csorog le, beborítja a műszerfalat, a szemébe megy, még Stallings maradványaiból is fröcsög.*

*A luxusautó keresztben sodródik át a keresztveződésen, a kamion tolja maga előtt a régi építésű téglaház irányába, amelynek az oldalában a telefonfülke van, és ekkor elveszíti az eszméletét.*

## MÁSODIK FEJEZET

Egy nő mosolygott le rá. Az ő fogsora legalább szép, gondolta, bár kettőt látott, és azt is elmosódva, úgyhogy nem lehetett biztos benne. A nő közelebb hajolt, két feje összeugrott, és arcvonásai kiélesedtek, így láthatta, milyen szép. Fehér, rövid ujjú egyenruháján gombsor futott a térdig érő szoknya aljáig.

Az ő nevét ismételte.

– Mr. Burke? Mr. Burke, hall engem? Mr. Burke?

A fejfájása elmúlt.

Lassan, óvatosan levegőt vett, de a bordájába nyilalló fájdalom hamar megakasztotta.

Megrándulhatott a szája sarka, mert a nővér azt kérdezte:

– Érez még kellemetlenséget a bal oldalán?

– Kellemetlenséget!?! – nevetett fel nyögve. – Igen, még érzek kellemetlenséget, ha így akar fogalmazni.

– Hozhatok erősebb fájdalomcsillapítót is, ha kívánja.

– Azt hiszem, kibírom.

– Rendben, Mr. Burke, de nem kell hősködni. Ha bármiben tudok segíteni, csak szóljon! Állok rendelkezésére. Egyébként Pam vagyok.

– Köszönöm, Pam. Szerintem emlékszem magára legutóbbról. Sosem felejteném el ezt a retró nővérruhát. Azt hittem, ilyen már nem is varrnak.

A nő felnevetett.

– Hát, örülök, hogy kezdi visszanyerni az emlékezetét. Nagyon jó. Miter doktor úr mindjárt bejön magához. Megmérhetem a vérnyomását?

– Hogyne.

– Nagyszerű!

Pam elvette az ágy végénél álló kocsiról a vérnyomásmérőt, és a felfújható párnát Ethan bal bicepszére helyezte.

– Jól ránk ijesztett, Mr. Burke – mondta, miközben pumpált. – Hogy csak úgy elkóricált.

Elhallgatott, amikor a mérő mutatója elindult visszafelé.

– Átmentem? – kérdezte a férfi.

– Csillagos ötös. A szisztolés érték 122, a diasztolés 75. – Pam feltépte a tépőzárat, és levette a mandzsettát. – Kába volt és félrebeszél, amikor behozták – tájékoztatta. – Azt sem tudta magáról, hogy kicsoda.

Ethan felült az ágyban. A fejében honoló köd lassacskán felszállt. Egy magánkórteremben feküdt; igencsak ismerősnek tűnt. Az ágy mellől ablak nyílt. A redőnyt lehúzták, és a beszűrődő fény olyan halovány volt, hogy kora reggel vagy akár kora este is lehetett.

– Hol találtak rám? – kérdezte.

– Mack Skozie kertjében. Eszméletlenül. Emlékszik rá, mi vitte oda? Mack azt mondta, hogy nagyon felhúzta magát valamin, és zavart állapotban kérdezgette.

– Tegnap a patakparton tértem magamhoz. Nem tudtam, hogy ki vagyok, és merre járok.

– Kiszökött a kórházból. Emlékszik rá, hogy elment?

– Nem. Azért mentem a Skozie-házhoz, mert a telefonkönyvben ő az egyetlen Mack.

– Sajnos nem értem.

– Egyedül a Mack név jelentett nekem valamit.

– Mit gondol, miért?

– Mert a Mack volt az utolsó szó, amit láttam, amikor a kamion belénk szállt.

– Ó, valóban...! Egy Mack márkájú teherautó találta telibe a kocsijukat.

– Úgy van.

– Rém fura egy játékszer az emberi agy – mondta a nővér. Az ágy végében tett-vett, majd odament az ablakhoz. – Kifürkészhetetlenül működik.

A legfurcsább összefüggéseket találja ki.

– Mennyi ideje hoztak vissza?

A nővér felhúzta a redőnyt.

– Másfél napja.

Fény áradt be a kórterembe.

Mint kiderült, reggel volt, a nap alig hagyta el a hegyek keleti peremét.

– Csúnya agyrázkódást kapott – mondta Pam. – Odakinn bele is halhatott volna.

– Úgy is éreztem magam, mint aki halálán van.

A kora reggeli napsütés szemkápráztatóan gyönyörű fénybe vonta a várost.

– Hogy áll a memóriája? – kérdezte a nővér.

– Marhára csodálkozom, minden emlékem visszatért, amikor beugrott, hogy balesetet szenvedtem. Mintha felkapcsolták volna a villanyt. Hogy van Stallings ügynök?

– Kicsoda?

– Aki az anyósülésen ült, amikor belénk ütköztek.

– Ó!

– Nem élte túl, igaz?

A nővér visszasétált az ágyhoz. Odahajolt hozzá, kezét a csuklójára tette.

– Sajnos nem.

Ezt Ethan is gondolta. Ekkora megrázkódtatásban a háború óta nem volt része. Azért az kijózanította, hogy a gyanúja beigazolódott.

– Közeli barát? – kérdezte Pam.

– Nem. Aznap találkoztam vele először.

– Igazán szörnyű lehetett. Annyira sajnálom.

– És velem mi történt?

– Tessék?

– Milyen sérüléseim vannak?



– Miter doktor úr jobban tudja, mint én, de agyrázkódást szenvedett, ami már elmúlt. Pár törött borda, néhány karcolás és horzsolás. Összeségében sokkal, de sokkal rosszabbul is járhatott volna.

A nővér hátat fordított neki, és elindult kifelé. Az ajtóból még hátrafordulva egy gyors pillantást vetett rá.

– No – kezdte –, akkor biztosan visszajött az emlékezetünk?

– Holtbiztos.

– Hogy hívják?

– Ethanek – válaszolta.

– Remek.

– Megtenne nekem egy szívességet? – kérdezte Ethan.

Nagy, lelkes mosoly terült szét a nővér arcán.

– Csak mondja!

– Fel kéne hívnom pár embert. A feleségemet. Az irodavezetőmet. Beszélt már velük valaki?

– Azt hiszem, a megyei rendőrörsön közvetlenül a baleset után valaki már kapcsolatba lépett a szeretteivel és a felettesével. Elmondta, mi történt magával, és hogy milyen állapotban van.

– A zakóm zsebében volt az iPhone-om, amikor a baleset történt. Van róla fogalma, hol lehet?

– Nincs, de felveszem a Nancy Drew-kalapom, és utánanézek.

– Nagyon hálás vagyok.

– Az ágy rácsa mellett van egy kis piros gomb. Látja?

Ethan lepillantott rá.

– Csak egy gombnyomásnyira vagyok.

Pam nővér még egyszer megvillantotta széles, ragyogó mosolyát, aztán elment.



Sem tévé, sem telefon nem volt a szobában. Az egyedüli szórakozást az ajtó feletti falióra jelentette. Órákon keresztül feküdt az ágyban, és nézte,

ahogy a másodpercmutató soha véget nem érő köreit rója, míg a reggelből előbb nappal, aztán délután nem lett.

Nem lehetett biztos benne, de úgy vélte, a szoba két vagy három emelet magasan lehet. Pam nővér felhúzva hagyta a rolót, ezért amikor megunta az óra bámulását, óvatosan épen maradt oldalára fordult, és elmerült Wayward Pines mindennapjaiban.

Ágyából rálátott a Fő utcára, és mindkét oldalon többsaroknyira ellátott.

Azt már azelőtt is tudta, hogy egy álmos kisvárosba jön, de meglepte, hogy egy helység ennyire panghat. Egy óra alatt tíz-tizenkét embert ha látott a kórház előtti járdán elmenni, és egyetlen autó se hajtott át a városka legforgalmasabb utcáján. A figyelmét leginkább lefoglaló esemény két utcával arrébb történt: egy munkásbrigád házat épített.

Seattle-ben lakó feleségére és fiára gondolt – remélte, hogy már úton vannak. Valószínűleg rögtön felszálltak az első gépre. Biztos Boise-ba vagy Missoulába repültek, onnan meg kocsit bérelnek a hosszú, Wayward Pinesba vezető útra.

Amikor ismét az órára pillantott, háromnegyed négy volt.

Egész nap az ágyban feküdt, és ez a Miter doki, vagy hogy is hívják, azóta sem került elő. Ethan elég sokat feküdt már kórházban, és eddig úgy tapasztalta, hogy a nővérek és az orvosok fél percre sem hagyják az embert békén – valaki mindig új gyógyszert hozott, egyfolytában böködték és piszkálták.

Itt viszont jóformán kutyába se vették.

Pam nővér még az iPhone-ját és a személyes cuccait se hozta vissza neki. Mégis hány műtő lehet ebben az isten háta mögötti kórházban?

A rácson levő panelhez nyúlt, és a NŐVÉRHÍVÓ feliratú gombra tenyerelt.

Negyedórával később kivágódott a kórterem ajtaja, és belibbent Pam nővér.

– Uramatyám, annyira sajnálom! Nem láttam, hogy hívott, csak tíz másodperce. Azt hiszem, valami baj van a nővérhívónkkal. – Megállt az ágy végében, és nekidőlt az ágyrácsnak. – Miben segíthetek, Ethan?

– Hol van Miter doktor úr?

A nővér a száját húzta.

– Egész délután egy baleseti műtéttel szenved. Tudja, milyenek ezek az ötórás, maratoni műtétek. – Ezen elnevette magát. – De reggel tájékoztattam a fontosabb értékeiről, meg hogy milyen gyorsan szerzi vissza az emlékezetét, és szerinte frankó az állapota, Ethan.

Mindkét hüvelykujjával mutatta, milyen remek a helyzet.

– Mégis mikor beszélhetnék vele?

– Úgy néz ki, hogy fél óra múlva, a vacsora után fog vizitelni.

Ethannek nehezére esett leplezni növekvő bosszúságát.

– Sikerült megtalálni a telefonomat és a személyes tárgyaimat? Többek között a pénztárcámról és egy fekete aktatászkáról van szó.

A nővér tisztelgett, és több díszlépést kivágott előtte.

– Rajta vagyok, százados!

– Inkább hozzon nekem egy vonalas telefont! Le kellene bonyolítanom néhány fontos hívást.

– Igenis, tábornok úr!

– Tábornok úr?

– Maga nem valami tábornok, vagy hasonló?

– Nem, én az amerikai titkosszolgálat különleges ügynöke vagyok.

– Tényleg?

– Tényleg.

– Azt hittem, maguk az elnököket védik.

– Más dolgok is a hatáskörünkbe tartoznak.

– Akkor mi szél hozta a mi kis földi paradicsomunkba?

Ethan hideg, kimért mosollyal felelte:

– Erről nem beszélhetek.

Valójában semmi se tiltotta volna, de nem volt kedve hozzá.

– Hmm, most aztán felcsigázta az érdeklődésemet.

– Pam, a telefont!

– Tessék?

– Nagyon kéne a telefon.

– Meglesz.



Amikor végre megérkezett a vacsorának feltálat zöld és barna pép, amelyet akkurátusan szétválasztva, egy csillogó fémtálcán hoztak, és a telefon tovább késlekedett, Ethan úgy döntött, hogy kereket old.

Igen, egyszer már meglépett, de akkoriban magánkívül volt, súlyos agyrázkódást szenvedett.

Most viszont tiszták és világosak a gondolatai.

A fejfájásnak nyoma sincs, könnyebben vette a levegőt, az oldala se fáj túlásagosan, és ha az orvos annyira aggódott volna, akkor az elmúlt tíz órában biztos betolta volna a képét az a seggfej.

Ethan megvárta, amíg Pam nővér kiment. Fülében még visszhangzott utolsó mondata, hogy a kórházi ennivaló „sokkal jobb ízű, mint amilyenek elsöre tűnik”.

Amikor az ajtó becsukódott, kirántotta az infúziós fecskendő a csuklójából, és átmászott az ágyrácson. A linóleumpadló meztől hidegnek bizonyult. Messze nem érezte magát csúcsformában, de ég és föld a különbség a negyvennyolc órával ezelőtti állapotához képest.

Odament a ruhásszekrényhez, kinyitotta az ajtaját.

Ingét, zakóját és nadrágját felakasztották egy fogasra, a cipője pedig alatta hevert.

Se zokni.

Se gatyá.

*Akkor asszem, gatyá nélkül megyünk.*

Csak akkor fáj neki egy kicsit, amikor lehajolt, hogy felvegye a nadrágját – a bal oldalába éles, szűrő fájdalom nyilallt, de azonnal elmúlt, amikor kiegyenesedett.

Tekintete a csupasz lábára tévedt, és mint ilyenkor mindig, a sebhelyek mintázata kizökkentette a pillanatból, és visszarángatta a nyolc évvel ezelőtti múltba, a barna falú szobába, amelynek dögszagát sosem fogja elfelejteni.

Megnézte, a bicskája még mindig a zsebében volt. Jól van. Húszas éveinek elejéről származott, amikor még helikopterszerelőként dolgozott – mára már inkább afféle kabalatárgynak számított, semmint működőképes szerszámnak – de azért jólesett neki, hogy tudta, számíthat rá.

Állt a fürdőszobában a tükör előtt, a nyakkendőjével bénázott. Ötször kellett megpróbálnia, mire sikerült megkötnie. Ügyetlen ujjaival sokáig szerencsétlenkedett, mint aki évek óta nem kötött nyakkendőt.

Miután sikerült végre félig-meddig megkötnie, egy kicsit elhátrált a tükörtől, hogy megvizsgálja, milyen benyomást kelt.

Az arcát borító horzsolások mákszemnyivel jobban mutattak, de a zakóján még mindig fűnyomok és koszfoltok éktelenkedtek, bal zsebe pedig leszakadt kissé. Fehér inge is pecsétetes volt – a gallér alól kikukucs-kált a vérfolt.

Sokat fogyott az elmúlt napokban, ezért az övét az utolsó lyukig meg kellett húznia. A nadrágja így is túl bőnek tűnt.

Megnyitotta a csapot, bevizezte a kezét, aztán beletúrt a hajába.

A választéknál szétfésülve megpróbálta legalább hozzávetőlegesen rendbe szedni a frizuráját.

Többször is kiöblítette a száját langyos vízzel, de a fogai között még mindig ropogott a föld.

Megszagolta a hónalját – *búzlótt*.

Borotválkoznia sem ártana. Évek óta nem festett ilyen ramatyul.

Felhúzta cipőjét, bekötötte, és elindult.

Ösztönei azt súgták, hogy feltűnés nélkül távozzon, és ez elgondolkodtatta. Szövetségi ügynök volt, az Egyesült Államok kormánya mindenre felhatalmazta. Mindenkinek úgy kell táncolnia, ahogyan ő füttyül. Még a nővéreknek és az orvosoknak is. Nem akarják, hogy távozzon? Szar ügy. De lényének egy része tiltakozott az ellen, hogy kiverje a balhét. Baromság, és ezt ő is tudta, mégse szerette volna, ha Pam nővér rajtakapja.

Lenyomta a kilincset, és résnyire nyitotta az ajtót.

A folyosó belátható része üresen kongott.

A fülét hegyezte.

Nem hallatszott a nővérek távoli tereferélése.

Se léptek zaja.

Csak fülsüketítő csönd.

Kidugta a fejét.

Gyorsan körbenézett; látta, hogy gyanúja beigazolódott. Egyelőre tiszta a levegő, még tizenöt méterre, a nővérpultnál sem volt senki.

Kiosont a szobából a kockás linóleumos folyosóra, halkán becsukta maga mögött az ajtót.

Idekinn egyedül a neonlámpák tompa, szakadatlan zümmögését hallotta.

Hirtelen ráébredt, mit kellett volna tennie, és sajtó bordái ellenére lehajolt, hogy kikötözze cipőjét.

Mezítláb ment végig a folyosón.

Az osztályon minden ajtó zárva volt, a küszöbök fölött fénycsíkot se látott, vagyis ezek szerint csak az ő szobája volt foglalt.

A nővérpult a négy folyosó találkozásánál árválkodott, ebből három folyosó újabb kórtermek felé vitt.

A pult mögötti, rövidebb folyosó egy szárnyas ajtóban végződött, amely fölött a táblán a SEBÉSZET felirat díszelgett.

Ethan megállt a pulttal szemben a liftnél, és megnyomta a lefelé mutató gombot.

Hallotta, amint az ajtó túloldalán az ellensúly mozgásba lendül.

– Gyerünk már!

Csigalassan jött.

Ennél a lépcső is gyorsabb lett volna.

Egyfolytában fülelt és kémlelt, jön-e valaki, de a lift zörgése miatt egy kukkot se hallott.

Végül aztán kinyílt a liftajtó, olyan nyikorgással, amelybe a foga is belesajdult. Fedezékbe húzódott, hátha utazott benne valaki.

Senki sem volt benne.

Beugrott, aztán megnyomta az „F” gombot.

Az ajtó fölött a kigyulladó számokon látta, ahogy a lift megindult a harmadikról, és jó egy percig tartott – még a cipőjét is visszavette ezalatt –, mire az „F” lámpája kigyulladt, és az ajtó csikorogva kinyílt.

Kislisszolt az ajtón az aulába, ahol újabb folyosók keresztelték egymást. Nem túl messze emberi hangok duruzsoltak.

Egy kórházi ágy kereke nyikorgott.

Az ellenkező irányba indult el. Három hosszú folyosóval később már már azt hitte, hogy elveszett, amikor észrevette a KIJÁRAT táblát a falon.

Lerobogott a lépcsőn, kilökte az ajtót, és kibotladozott.

Kora este volt, az égbolt tiszta és egyre sötétebb, a hegyek pedig a napnyugta utáni rózsaszínben és narancssárgában játszottak. A háromemeletes, vörös téglás kórházhoz vezető járdán állt – az épület inkább iskolára vagy elmegyógyintézetre emlékeztette.

Akkora levegőt vett, hogy még pont ne fájjon, a kórház fertőtlenítőszagú bűze után elképesztően jólesett neki a hűvös, fenyőillatú levegő.

Kiért az utcára, majd a főutcán a belváros felé vette az irányt.

Többen lézengtek az utcán, mint délután.

Elment egy kis házikóban berendezett, teraszos étterem mellett. A vendégek kint, a fehér fényfüzérés nyárfák alatt vacsoráztak.

Az étel szagára nagyot kordult a gyomra.

A Fő és az Ötödik utca sarkán átment az úttesten, aztán visszasétált a telefonfülkéhez, ahol két nappal ezelőtt elájult.

Bement a fülkébe, majd kikereste a telefonkönyvből Wayward Pines Seriffhivatalának a címét.



Napok óta nem érezte ilyen jól magát, mint most, hogy a szürkületben a kellemesen lehűlő időben a város keleti része felé tartott.

Séta közben látta, hogy az egyik kertben sütögetnek.

Megcsapta a faszén illata.

A műanyag poharakból felszökő, kesernyés sör szaga.

A völgyben visszhangzó gyerekkacaj.

A közeli locsoló kabócákat idéző ciripelése.

Akármerre nézett, mintha egy festményt látna.

Mint egy kisváros platóni ideája. Legfeljebb négy-ötszázan élhettek itt, és azon kezdett morfondírozni, hogy mi szél hozta őket ide. Hányan tévedhettek Wayward Pinesba és szerettek bele a városkába, hogy aztán letelepedjenek? Hányan születtek itt, akik sose akartak elmenni?

Akár mennyire is nagyvárosi ember volt, megértette, hogy egyesek az orrukát sem akarják kidugni innen. Minek bolyongjanak, ha egyszer rátaláltak a teljes, tökéletes idillre? Egy amerikai ékszerdoboz a természet lágy, szemet gyönyörködtető öléén. Indulás előtt Seattle-ben ugyan látott képeket Wayward Pinesről, de a fényképek nyomába sem értek a völgy igazi szépségének.

És ő mégis itt van.

És ennek ellenére, azaz inkább *éppen ezért* valami nem stimmel.

Megtanulta, hogy ahol emberek laknak, ott mindig ott lappang a sötétség.

Ilyen az élet.

A tökéletesség csak látszat. A felszín. Ha egy kicsit mélyebbre nézünk, rögtön előtűnnek a sötétebb árnyalatok.

Ha egészen csontig hatolunk – a vaksötét.

Séta közben nem tudta levenni a szemét a hegyekről. A keleti orom úgy jó ezer-ezerháromszáz méter magas lehetett. A csúcsához közel kopár szikla és jég borította.

A nap utolsó, vízszintes sugarai a háta mögötti hegyekre vetültek, megfordult, és engedett magának pár percet, hogy végignézze, amint a fények elhalványodnak.

Amikor lement a nap, a csupasz szikla rögtön acélkékre váltott.

És a természete is megváltozott.

Még mindig gyönyörű volt.

De távoli lett.

Idegenné vált.





A szárnyas üvegajtó felett tábla hirdette:

### Wayward Pines Seriffhivatala

A törpefenyőkkel szegélyezett bejárati ajtóhoz közeledve a bosszúság hulláma futott át rajta.

Az üvegajtón túl látta, hogy az előtér sötét és üres.

Csak azért is jól megrángatta az ajtót.

Zárva.

Igen, ügyfélfogadási időn kívül érkezett, de akkor is, *az istenit neki!*

Ethan hátrébb lépett és körülnézett. A lapos épület másik felében úgy látszott, mintha fény szűrődne ki az egyik ablak relaxájan.

Megint odament az ajtóhoz, és bekopogott.

Semmi.

Még erősebben dörömbölt, úgy verte az ablaküveget, hogy az ajtók zörögtek.

Öt percig várt, de egy teremtett lélek se jött elő.



Két csillag és egy bolygó tűnt fel az égen, mire visszaért a főutcához, és a negyedórával ezelőtt még jóleső hűvös lassacskán zavaróvá vált, áthatolt vékony ingén, meztelen lába zibbadni kezdett a hidegtől.

Ami még rosszabb, hogy a maró éhség első jelei is jelentkeztek nála, gyomra kínzón fáj, szeme káprázni kezdett.

Továbbgyalogolt, egész a Wayward Pines Hotelig, aztán fölment a kőlépcsőn a bejáráthoz.

Az ajtó kazettáin át látta bent a lámpa fényét és egy fiatal nőt a recepción.

Ethan belépett az előtérbe, ahol jóleső meleg fogadta.

Az óriási kandallóval szembeni sarkot egy hangversenyzongora foglalta el. A kandallóban ropogott a tűz.

Megpihent egy percre, megmelengette kezét a tűznél. Az égő fenyőgyanta édeskés gyertyaillatot árasztott magából. Legszívesebben elterült volna a kanapén, és napokig szundított volna.

Kisvártatva megemberelte magát, és a recepcióhoz ment.

A nő rámosolygott. Ethan úgy saccolta, a húszas évei közepén járhat. Helyes, de kicsit teltebb az átlagnál, fekete haját rövid lófarokba fogta. Fehér inget és fekete mellényt viselt, a névtáblája szerint Lisának hívták.

Ethan odasomfordált, és alkarjával a pultra támaszkodott, hogy biztos lábakon álljon.

– Jó estét! – köszöntötte Lisa. – Üdvözljük a Wayward Pines Hotelben! Miben segíthetek önnek ma este?

Szavai hamisan csengtek. Nem is a konkrét szavak, hanem a beszéde. Mintha csak elnyökögte volna, mert jóformán sose kell üdvözlönie senkit.

– Van szabad szobájuk ma estére?

– Természetesen.

Lisa a billentyűzeten pötyögött.

– Csak mára? – kérdezte.

– Igen. Egyelőre.

Ethan a képernyőre tekintett – egy vén csotrogány. Mintha a nyolcvanas évek végéről szalajtották volna. Napját se tudta, mikor látott utoljára ilyen őskövületet.

– Van egy nemdohányzó, franciaágyas szoba az emeleten. Kisállatot nem hozhat be.

– Az megfelel.

Befejezte a pötyögést. – Kártyával fizet?

Ethan elmosolyodott. – Nem rossz kérdés.

– Tényleg? Hogyhogy?

– Néhány napja autóbalesetet szenvedtem. Egy kamion beleszaladt a kocsimba. Egy sarokra innét, talán maga is látta, nem?

– Én biztos, hogy nem.

– Hát, most engedtek ki a kórházból, és az az igazság, hogy... nem találtam meg a pénztárcámat. Sőt, az irataimat sem.

– Ó, igazán sajnálom!

Látni vélte, hogy Lisa mosolya veszít valamicskét kezdeti lelkesedéséből.

– Akkor hogyan is óhajt fizetni, kedves...?

– Burke. Ethan Burke. Nézze, pont ezt akarom elmagyarázni magának. Nem tudok fizetni, amíg holnap vissza nem szerzem a tárcámat. Mondták, hogy a seriffnél van minden holmim. Nem értem, miért, de... – A férfi vállat vont. – Ez a helyzet.

– Hm. Tudja, nem engedhetem, hogy szobát vegyen ki, ha nem fizet kauciót vagy nem adja meg legalább a bankkártyaszámát. Benne van a szálloda szabályzatában. Ha ne adj' isten (persze nem feltételezem, hogy így történne), de ha úgy alakul, hogy kár éri a szobát, vagy nem képes kifizetni a teljes összeget, akkor...

– Értem. Nagyon is tisztában vagyok a kaució lényegével. Ezért mondom, hogy holnap reggel tudok fizetni.

– Még igazolvány sincs magánál?

– Minden a pénztárcámban van.

Lisa a szája szélét harapdálta, és Ethan látta, mi következik – egy fiatal lány összeszedi magát, és keménykedni kezd.

– Uram, Mr. Burke, attól tartok, bankkártya, pénz vagy igazolvány nélkül nem adhatok ki önnek szobát. Szeretnék, higgye el nekem, de a szálloda szabályzata nem e...

A recepció elhallgatott, amikor Ethan a pult fölé hajolt.

– Drága Lisa, tudja maga, hogy miért járok fekete öltönyben?

– Nem.

– Az Egyesült Államok Titkosszolgálatának különleges ügynöke vagyok.

– Maguk őrzik az elnököt is?

– Az csak az egyik feladatunk a sok közül. A legfőbb kötelességünk, hogy a nemzet pénzügyi infrastruktúráját védelmezzük.

– Akkor maga, izé, nyomozást folytat Wayward Pinesban?

- Úgy van. Épp akkor érkeztem a városba, amikor a baleset történt.
- Milyen nyomozásról van szó?
- Nem beszélhetek nyilvánosan a részletekről.
- Ugye nem viccel?
- Ha viccelnék, szövetségi bünt követnék el.
- Maga tényleg titkos ügynök?
- Igen, és fáradt, úgyhogy legyen kedves, könyörüljön meg rajtam! Egy éjszakára szeretném meghúzni magam. Ígérem... ki tudom fizetni.
- Holnap? Az lesz az első dolga?
- Ahogy mondja.



A kulccsal a kezében felbattyogott az emeletre, és egy hosszú, csendes folyosóra jutott. A falakon hatméterenként felszerelt állampionok halvány, sárgás fénnel világították meg a perzsaszőnyeget.

A szobája a folyosó túlvégén volt, a 226-os.

Kinyitotta az ajtót, belépett, fölkapcsolta a villanyt.

A szoba dekorációja rusztikus, vidéki hangulatú.

Két rosszul megfestett, giccses vadnyugati életkép.

Cowboy ül rúgkapáló lován.

A tűz körül farmerek ülnek.

A szobában pállott volt a levegő, tévé sehol.

Csak egy régimódi, fekete, tárcsás telefon az éjjeliszekrényen.

Az ágy puhának és óriásinak tűnt. Ethan leheveredett a matracra, levette a cipőjét. A mezítláb járkálástól már így is hólyagos volt a talpa. Kibújt a zakójából, nyakkendőjéből, kigombolta ingén a felső gombokat.

Az éjjeliszekrény fiókjában talált egy telefonkönyvet. Kivette, letette az ágyra, majd felemelte az ősrégi telefonkagylót.

Van vonal.

*Hála az égnek!*

Fura, hogy az otthoni telefonszáma nem ugrott be elsőre. Kellett egy perc, hogy felidézze, lássa maga előtt, milyen számok jelentek meg az iPhone-on gyorstárcsázáskor. Múltkor még tudta, de azóta... 2-0-6. Tudta, hogy ezzel a három számmal kezdődik a telefonszáma, a seattle-i körzetszámmal, aztán ötször tárcsázta ezeket a számokat, de mind az ötször kihagyott az emlékezete a hatos után.

A Tudakozót hívta.

Két csörgés után a telefonos kisasszony vette fel:

– Melyik város és előfizető?

– Seattle, Washington. Ethan Burke. B-U-R-K-E.

– Kis türelmet! – Hallotta a vonalon keresztül a gépelést, majd hosszas csend után:

– B-U-R-K-E?

– Igen.

– Uram, nem találom a kérdéses előfizetőt.

– Ebben biztos?

– Igen.

Tényleg különös, de figyelembe véve a munkája természetét, a telefonszáma valószínűleg titkosított. Most, hogy jobban belegondolt, szinte biztos volt benne. Szinte.

– Rendben, köszönöm.

Visszatette a kagylót, kinyitotta a telefonkönyvet, kikereste a seriffhivatal számát.

Ötöt csöngött, aztán bekapcsolt az üzenetrögzítő.

A sípszó után Ethan azt mondta:

– Ethan Burke különleges ügynök beszél, az Egyesült Államok Titkoszolgálatának seattle-i területi kirendeltségéből. Mint azt maga is tudja, pár napja személygépjármű-balesetet szenvedtem a Fő utcán. Beszélni szeretnék magával, amint lehetséges. A kórház a tudomásomra hozta, hogy önnél vannak a személyes értéktárgyaim, többek között a pénztárcám, a telefonom, az aktatászkám és a fegyverem. Holnap kora reggel értük me-

gyek. Ha addig bárki előbb megkapná ezt az üzenetet, kérem, hívjanak fel a Wayward Pines Hotelben! A 226-os szobában szálltam meg.



Fekete éjszaka lett, mire Ethan kísértelt a hotel bejáratán. Kegyetlenül fájt a lába, és pokolian éhes volt.

A szálloda melletti kávézó már bezárt, így észak felé indult a csillagos ég alatt. Elment egy antikvárium, pár ajándékbolt és egy ügyvédi iroda mellett.

Nem volt még túl késő, de mivel estére minden bezárt, a főutca elnéptelenedett. Már épp belenyugodott volna a szörnyű ténybe, hogy aznapi hányattatásait megkoronázva nem fog vacsorához jutni, amikor észrevette, a következő sarkon lámpafény vetül az aszfaltra. Önkéntelenül is megszaporázta lépteit, amint az előtte levő ház szellőzőjéből a meleg étel illata szökött az orrába.

A bejáráthoz érve a kirakatüvegen át egy gyéren megvilágított kocsmát pillantott meg, a Biergartent.

Nagy kő esett le a szívéről: még nyitva találta.

Bement.

Három asztalnál ültek, de ezt leszámítva a hely kihalt volt.

Leült a bárpult sarkánál.

A lengőajtókon túlról roston sülő hús illata áradt a kocszába.

Napok óta először nyugodott meg igazán, ahogy idebent ült, és a kopott söntésre könyökölt. Stallings és a baleset emléke még friss volt, igyekezett visszaveredni magát a tudatába, de nem hagyta, hogy átvegye az uralmat lelki békéje felett. Mélyeket sóhajtott, és a lehető legjobban kiélvezte a pillanatot.

Öt perc múlva egy magas, barna haját evőpálcikákkal feltűző hölgyemény lökte be a lengőajtót, és behúzódott a pult mögé.

Szélesen mosolyogva ment oda Ethanhez, majd letett elé egy sörálátétet.

– Mit iszik?

Fekete egyenpóló volt rajta, elején a kocsmá feliratával.

– Egy pofa sör jól esne.

A felszolgáló megfogott egy korsót, és a csaphoz vitte.

– Világosat? Barnát?

– Guinnessük van?

– Valami hasonlónk igen.

Alig kezdte el csapolni a sört, amikor Ethannek eszébe jutott, hogy egy fityingje sincs.

Letette elé a korsót, az oldaláról folyt le a sörhab, és azt kérdezte:

– Csak inni parancsol, vagy étlapot is adhatok?

– Hogyne ennék – válaszolt Ethan –, de meg fog ölni.

A nő elmosolyodott.

– Egyelőre nem, hisz alig ismerem.

– Nincs nálam pénz.

A pultos arcáról lehervadt a mosoly.

– Jól van, lehet, hogy igaza van.

– Meg tudom magyarázni. Látta a Fő utcán, pár napja történt autóbalesetet?

– Nem.

– Hallott róla?

– Azt sem.

– Hát, elárulhatom, volt egy, csak pár sarokra innét, és én is benne voltam. Most engedtek ki a kórházból.

– Akkor onnan vannak ezek a csini horzsolások?

– Onnan.

– Még mindig nem bírok rájönni, hogy ennek mi köze van ahhoz, hogy nem tud fizetni.

– Szövetségi ügynök vagyok.

– A kérdés ugyanaz.

– Mint kiderült, a seriffnél van a pénztárcám és a telefonom. Tulajdonképpen mindenem. Szívtam miatta rendesen.

– Akkor maga FBI-os, vagy mi?

– Titkosszolgálat.

A nő elmosolyodott, és áthajolt a pult fölött. Az előbb nem tudta megállapítani a félhomályban, de közelről átkozottul jól nézett ki; egy-két évvel lehetett fiatalabb Ethannél, helyes a pófija, a felsőteste rövid, a lába hosszú. A húszas éveiben biztosan a lábai előtt heverték a férfiak, de még így harmincnégy-öt évesen – vagy ki tudja mennyi – sem tartotta rosszul magát.

– Nem tudhatom, hogy nem egy simlis gazember-e, akinek ez is a játék része, hogy bejön ide, fekete öltönyben, ezzel a süket...

– Nem hazudok...

A nő Ethan szájára tette az ujját.

– Szerintem két lehetőségünk van: vagy pontosan az, akinek mondja magát, vagy zseniálisan hazudozik. Mármint remek a sztorija, és én szeretem a jó sztorikat. Mindegy, ma hitelből megvacsorázhat nálam.

– Nem hazudok... Hogy hívják?

– Beverly.

– Én Ethan vagyok.

Kezet ráztak.

– Örülök, hogy találkoztunk, Ethan.

– Beverly, amint visszaszerzem a pénztárcámat és a többi dolgomat holnap reggel, bejövök...

– Hadd találjam ki... és tisztességes borraivalót kapok magától?

Ethan a fejét rázta.

– Maga szórakozik velem.

– Bocsánat!

– Ha nem hisz nekem, akkor...

– Most látjuk először egymást – válaszolta a nő. – Mire megeszi a vacsoráját, tudni fogom, hogy látom-e még magát valaha.

– Nyugtával dicsérd a napot, mi? – A férfi elmosolyodott, úgy érezte, nyeregben van.

A nő kihozta az étlapot, Ethan pedig sült krumplit kért egy sajtburgerrel, és hogy a húst olyan véresre süssék, amennyire a közegészségügyi hivatal csak engedi.

Míg Beverly eltűnt a rendeléssel a konyhában, belekortyolt a sörébe.



Nocsak. Valami nem stimmel. A sörben nyoma se volt a szénsavnak, és az alig kesernyés utóízen kívül jóformán teljesen íztelen.

Amikor Beverly visszajött, letette a korsót a pultra.

– Tudom, ingyenvacsorát kapok, ezért nem szívesen szólok – mondta –, de a sörük nem az igazi.

– Tényleg? – A nő a korsóra mutatott. – Szabad?

– Csak nyugodtan.

A nő felemelte a korsót, belekortyolt, aztán lenyalta a sörhabot az ajkáról, mikor visszatette.

– Szerintem semmi baja.

– Tényeg?

– Aha.

– De komolyan, állott és... nem tudom... egyszerűen... nem érzem az íztét.

– Hát ez furcsa. Eddig még senki sem panaszkodott. Adjak valamelyik másiktól?

– Ne, úgyse kéne innom. Inkább egy pohár vizet, legyen szíves.

Hozott neki egy tiszta poharat, és a jégre vizet töltött.



Két kézzel emelte föl a forró, gőzölgő sajtburgert a tányérról.

Beverly a pult másik végét törölgette, amikor Ethan odarendelte magához, szája harapásra készen.

– Mi a baj? – kérdezte a nő.

– Semmi. Még. Jöjjön csak ide!

Odament hozzá, és Ethan szemébe nézett.

– Általában – fogott bele – amikor véresre sütött hamburgert rendelek, mint most, az esetek nyolcvan százalékában jól átsütöttet kapok. Nem tudom, miért képtelenek a szakácsok megfelelően elkészíteni egy hamburgert, de mindig ez van. És tudja, hogy mit szoktam csinálni, amikor szíjasra sütik a húst?

- Visszaküldi? – Beverly nem volt odáig érte.
  - Pontosan.
  - Hallja, magának aztán nehéz a kedvében járni, ugye tudja?
  - Nem újdonság – mondta Ethan, és beleharapott a hamburgerbe.
- Úgy jó tíz másodpercig rágt.
- Nos? – kérdezte a pultos.

Ethan visszatette a sajtburgert a tányérra, nyelt egyet, és megtörölte kezét az asztalkendőben.

A sajtburgerre mutatott.

– Ez, kérem, egy remekmű!

Beverly felnevetett, és lesajnáló pillantást vetett rá.



Mire az utolsó falattal is végzett, Ethan egyedül maradt az étteremben.

A pultos elvette a tányérját, aztán töltött még neki egy kis vizet.

– Megvan a helye éjszakára, Ethan? Van hol aludnia?

– Egen, beloptam magam a hotel recepciójának a szívébe, és kibuliztam magamnak egy szobát.

– Ő is bevette ezt a süket dumát? – húzta az orrát Beverly.

– Az utolsó szóig.

– Ha úgyis a mi kontónkra megy, nem kérne egy kis desszertet? A csokitortánknak nincs párja a világon!

– Köszönöm, de lassan mennem kell.

– Mégis mit csinál itt pontosan? Mármint hivatalosan. Megértem, ha nem beszélhet róla...

– Eltűnt személyek után nyomozunk.

– Ki tűnt el?

– Két titkos ügynök.

– *Itt* tűntek el? Wayward Pinesban?

– Egy hónapja Bill Evans és Kate Hewson ügynökök fedett nyomozásra érkeztek a városba. Ma este lesz tíz napja, hogy nem adnak életjelet

magukról. Minden kapcsolatot elveszítettünk velük. Se egy e-mailt, se egy telefonhívást nem kaptunk. Még a Cég autójának GPS-jelét se tudjuk fogni.

– És magát küldték értük?

– Régebben együtt dolgoztam Kate-tel. A munkatársam volt, amikor Seattle-ben lakott.

Beverly azt kérdezte:

– Csak ennyi?

– Hogyan?

– *Csak* kollégák voltak?

Ethanen remegve végigszaladt valami... a bánat, a gyász, a düh.

De úrrá lett rajta.

– Hát igen, csak kollégák. De azért jó barátok. A lényeg, hogy őket akarom megtalálni. Kideríteni, mi történt. Hazahozni őket.

– Maga szerint bajuk esett?

Ethan nem válaszolt, csak nézett rá, de ez felért egy válasszal.

– Hát remélem, hogy megtalálja, amit keres, Ethan. – Beverly elővett a köténye mellső zsebéből egy számlát, és átcsúsztatta a pulton.

– Szóval ennyibe fáj, mi?

Ethan lepillantott a számlára. Nem számla volt. Egy cím állt rajta Beverly kézírásával:

### *Első sugárút 604.*

– Ez mi? – tudakolta Ethan.

– Itt lakom. Ha szüksége volna bármire, bajba kerülne, vagy ilyesmi...

– Mi a fene? Most meg aggódni kezdett miattam?

– Dehogy, csak pénz, telefon és igazolványok nélkül elég kényes helyzetbe került.

– Akkor hisz nekem?

Beverly megint áthajolt a pult fölött, és kezét egy másodpercig az övére tette.

– Az elejétől fogva hittem neked.



Odakinn levette a cipőjét, és mezítláb indult el a járdán. A beton hideg volt, de legalább nem fáj a járás.

Ahelyett, hogy visszament volna a szállodába, inkább befordult az egyik keresztutcán, és bevette magát a városba.

Kate-re gondolt.

Az utca mindkét oldalát viktoriánus stílusú házak szegélyezték, homlokzatukat beragyogta a kerti lámpások fénye.

Fojtogató volt a csend.

Seattle-ben sosincs ilyen éjszaka.

Mindig szól egy mentőautó vagy a riasztó szirénája a távolban, vagy az esőcseppek kopognak az utcán.

Itt viszont a síri csöndet csak lépteinek halk, puha huppanásai törték meg a betonon...

Egy pillanat.

Nem, szól még valami... Előrébb egy tücsök ciripel egymagában a bokorban.

Tennesseeben töltött gyerekkorát juttatta eszébe, azokat az októberi estéket, amikor kinn ültek a teraszon, az apja pipázott, és nézte a szójtáblákat, amíg a tücsökkórus egyetlen szólístára nem fogyatkozott.

Nem pont erről írt verset Carl Sandburg? Ethan nem tudta a versszakot kívülről, csak annyit, hogy az utolsó tücsök ciripeléséről szólt a fagyott tájon.

Egy daltöredék.

Á, igen, ez az: ezt a részt szerette a legjobban.

Egy daltöredék.

Megállt a bokornál; azt várta volna, hogy hirtelen abbamaradjon a ciripelés, de az olyan töretlen ütemben folytatta, hogy csaknem gépiesnek tűnt. Azt olvasta, hogy a tücskök a szárnyuk összedörzsölésével keltik ezeket a hangokat.

Ethan a bokorra pillantott.

Valamilyen borókaféle.

Erős, finom illatú.

Egy közeli utcalámpa fénye viszonylag jól bevilágította az ágait, és a férfi odahajolt, hátha megpillantja a tücsköt.

A ciripelés csak nem maradt abba.

– Hol vagy, kisapám?

Oldalt szegte a fejét.

Most már majdnem látta, hogy mi van a bokor rejtekén. De nem egy tücsök volt, hanem valamiféle doboz, akkora, mint az iPhone-ja.

Benyúlt a bokorba, és megérintette az elejét.

A ciripelés elhalkult.

Elvette a kezét.

Felerősödött.

Ez meg mi a franc?

A tücsökciripelés egy hangszóróból jött.



Fél tizenegy lett, mire visszaért hotelszobájába. Levetette a cipőjét, pucérra vetkőzött, és befeküdt az ágyba, még a villanyt se kapcsolta le.

Az egyik ablakot vacsora előtt betörte, ezért enyhe, hűvös szellő érte a mellkasát, amely kivitte a szobából a nappal pállott melegét.

Egy perc múlva már fázott.

Felült, megfordította a takarót és a lepedőt, majd betakarózott.



Az életéért küzdött, és vesztesre állt, a fölébe magasodó szörnyszülőtt habzó szájjal próbálta kiharapni a torkát, és Ethant egyedül az tartotta életben, hogy vasmarokkal szorította a szörny pofáját, szorongatta és fojtogatta... de a lénynek brutális, állati ereje volt. Vastag izomkötegeket tapintott, ahogy ujjáival a tejfehér, áttetsző bőrt markolta. De nem fogja

feladni, pedig izmai lassan begörcsöltek, karja elgyöngült, és az arca, a fogai egyre közelebb és közelebb értek...



Ethan izzadságtól csatakosan, levegőért kapkodva pattant föl az ágyból, úgy vert a szíve, hogy egyenesen reszketett a mellkasa.

Fogalma sem volt, hol aludt, amíg meg nem látta a cowboyos meg a tábornözes képet.

Az éjjeliszekevényén az ébresztőóra 3:17-re váltott.

Felkapcsolta a villanyt, a telefonra meredt.

*Kettő...nulla...hat...*

*Kettő...nulla...hat...*

Hogyhogy nem emlékszik az otthoni vonalas számukra? Vagy Theresa mobiljára? Hogyan lehetséges ez?

Kiugrott az ágyból, és az ablakhoz ment.

Félrehúzta a redőnyt, aztán lepillantott a néma utcára.

Sötét épületek.

Üres utcák.

Azt gondolta, *holnap minden jobbra fordul.*

Visszkapja a telefonját, a pénztárcáját, a pisztolyát, az aktatáskáját. Felhívja a feleségét és a fiát. A seattle-i irodát is, és beszél Hassler parancsnokkal. Nekilát a nyomozásnak, ami miatt idevetődött.